

"Εξω τὴν καρδίᾳ μου χίνο
καὶ τὸν Πρίγκηπα φιλῶ,
καὶ μὴ θύριμα τοῦ θίνο
τοῦ Καναρη τὸν θαυλό.

Πάρτον πάρτον, ὅσ' ἰσθίρα
νὰ ροδίση χαρηνῆ,
καὶ ν' ἀναψη πέρα πέρα
τῆς Ἑλλάδος ὅλ' ἡ γῆ.

Πάρτον πάρτον, μαῦρα δούλια
νὰ σοῦ πλίζου, παλληκαρί,
τὰ στεφανία τοῦ Μικουλή,
τὰ στεφανία τοῦ Καναρη.

(Τίτοιχα σοβαρά μίλει
κί ἔργεται κί ἡ Φαουλῆ,
τὰ παιδιὰ καὶ τὸ σκυλί.)

Ὁ Φασ.—Γεώργινά μου Φαουλῖνα, μὴ μὴ σφάζῃς μὴ μα-
δὲ κὺρ Γεώργη σου θὰ φύγη ἄστου πολέμου τῆς φωτικῆς. (Τιαίς,
Μὴ τὸν Πρίγκηπα τὸν Γεώργη βριστικός ἀναχωρῶ,
παρκαλάει, Γεώργινά μου, νῆξω πρῶμο τὸν καιρὸ.
Κόλλα πρόγραμμα πολέμου ὅτ' ἀσκαίκα τὰ πλατειά,
ὅλ' οἱ Γεώργηδες ἐπῆραν γιὰ τὸν πόλεμο φωτιᾶ,
ζήτω ζήτω, καὶ καθέλου μὴ τὸ κίρι σου χαλᾶς,
γιὰ τοῦ Γεώργη σου τῆς πικρίας πρέμει μόνο νὰ γιλᾶς.
Πέρου μούγινας Ἑγγλιζα καὶ Μυλλικιὸν παστριακὴ
κί ἑκοκκίνεις ἀμύσις μολὶς ἄκουγεις βρακί,
πρῶπερου μινῶν Φραντζέζα κί ἑλυσσοῖσις γιὰ τοὺς Γάλλους
ὅτῃς βεγκίραις καὶ ὅτους ἀπάλοσις.

Φαουλῖνα μου κοκκίνα,
ποῦ τὰ γένεια μου μαλάζεις,
κάθε χρόνο ντουαλίκα
καὶ πολιτικὴν ἀλλάζεις.

Ἔφτες πάλι, Γεώργινά μου, σοῦ κατέθηκε νὰ γίης
βέρα Ρούσσα, καὶ μὴ Ρούσσους μὴ χαρὰ νὰ κουστοπίης.
Γεώργινά μου Φαουλῖνα μὴ τὸ νάξι τὸ γλυκὸ,
γιὰ νὰ πιάνωμαι μαζί σου μὴ πηγαίνου φουλακὴ,
Γεώργινα χωρατατζίνα, ὅσ' ἰσθὴν πολιτικὴ μὴν παίζῃς,
Γεώργινα, θὰ σὲ χωρίσω κί ἀπὸ κοίτης καὶ τραπέζης.

Γεώργινα πάλι μὴ σκάνεις,
Γεώργινα τὸ παρακαίεις,
κί ἄρῃσις τοὺς Μεσοχόβιτας καὶ Φραντζέζικους κί Ἄγγλους
[κί ὅλους
ἂν ὅτ' ὀπῆτι σου δὲν θέλῃς νὰ κυττᾶς τοὺς περιπόλους.

Σκίφου ἴγιο πῶς ὁ γίρης
τῆς Κορόνας Ροβεισπιέρος
χωρατὰ δὲν ὑποῖρει
μῆτ' ἱμοῦ τοῦ κερραγιόζη,
καὶ τὸν νόμον ἐφαρμᾶζει
καὶ ὅτ' ἑξίλινο τὸ ταίρι.

Σκίφου ἴγιο, Γεώργινά μου, πῶς οἱ τοῦτο τὸ κημί
λογιώτατος κανίνας ἄγως φρίσκο δὲν θὰ μείνη,
κί ἂν γιλέωσι κί ἂν γιλέωσι, κί ἂν μιλῶσι κί ἂν μιλῶσι,
θὰ μας βάζουσι εἰς τὰ χέρι τῶν κατέρων τὰς ἀλύσοσις.

Πρόσχει, τραλλὴ Ρεβίικα, μὴ μίλας μὴδὲ ὅσ' ἰσθὴν τοῖχο,
κῦτα μόνο τὴν δουλειὰ σου καὶ τάσεται νὰ τὰ πάψῃς,
καὶ τοῦ Σούτσου νύκτα μίρα ν' ἀπαγγιλλοῖμι τὸν στίχο:
εἰν' εἰλεῦθερος ὁ τύπος, φθάνει μόνο νὰ μὴ γράψῃς.»

Φαουλῖνα μου γλωσσού,
σὺ ποῦ μ' ἔκανες νὰ ρίψω,
παῦσε πλῖον μίχρσις σὺ
εἰς τῆς Κρήτης ἱπιστρέφω.

Φαουλῖνα μὴν κορόνης, Γεώργινά μου μὴν ἀνάθῃς,
μὴ τὴν σὺλληψιν τοῦ Γεώργη πρόσζεις νὰ μὴ σὺλλάθῃς,
καὶ ὅσ' ἰσθὴν τῶση μας τὴν φουρία
ἔχομα καὶ γεννητούρια.

Μὴν τρομάζετε, παιδιὰ μου, σκορπισίμα ἴδω κί ἱκαί,
γιὰ τὸν μπίστια τὸν μπαμπὰ σας, ποῦ τὸν κόσμον ἀδικαί.
Ἐλθετε καὶ οἰς σιμά
μὴ τὴν τζόγια τὴν μαμμᾶ,
νὰ σᾶς ἴδω, νὰ σᾶς φιλήσω,
καὶ κρυφὰ νὰ σᾶς μιλῶσω.

Ὁ παιδιὰ μου Φαουλῖακίμα, κοκαλλίμακίμα πολὺ,
ἂν ἴδῃτε περιπόλους μὴ ὅτ' ὀπῆτι νὰ χωθεῖν,
εἰς ὄνοματι τοῦ νόμου βάλτε τὸ γνωστὸ σκυλί
δουνατὰ νὰ τοὺς γαυγίσῃ κί ἴσως εἶται φοβηθεῖν.

Ὁ σκυλί μου, ποῦ δὲν εἶσαι σάν καὶ τᾶλλα τὰ σκυλιὰ,
κί ἔχωράτεμας χωρατὸ μὴ τὸν Μῶψ τοῦ Βασιληᾶ,
τὸν φυγόδικον αὐθιάντη μὴ καὶ σὺ τὸν συγιανῆς,
τρέξα μῆρσις εἰς τὸ Παλατί τὴν οὐρά σου νὰ κωνῆς,
μὴ σὲ λυπηθῆ κανίνας, πεινασμένο μου σκυλάκι,
καὶ γιὰ γλείψιμο σοῦ ρίξη καμμιάς φάσσις κοκαλάκι.

Μὰ καιρὸς δὲν εἶναι τώρα γιὰ νὰ λίμα χωρατὰ
καὶ ὅσ' ἰσθὴν πόλεμο τῆς Κρήτης ἡ καρδιά μας ἄς πιτᾶ,
κί ὅταν ἔλθω μὴ τὸν Γεώργη νικηφόρος ἀπ' ἱκαί
τότ' εἰλεῦθερος θὰ τριζῶ νᾶμπω μόνος φουλακὴ.

Ἡ Φασ.—Γεώργη ν' ἀλλάξῃς τόνομα, Γεώργη νὰ μὴ σὲ
ποῦ κάνεις τὰ πατάκια μου μέρωνυκα καὶ κλαίεις. (Λίνα,
Τὰ Παιδιὰ.—Μπαμπὰ, γιὰ κῦταξῃς κί ἱμάς, ποῦ τρέχομα
μπαμπὰ, ν' ἀλλάξῃς τόνομα.. Δημήτρης ἰνομάσου. (σιμά σου..

Ὁ Φασ.—Ὅπως κί ἂν μὴ βκτιπίσει μέσα σ' αὐτὴ τὴν
ἰγὼ θὰ μείνω Φαουλῖς καὶ πάντοτε καὶ τώρα. (μῆρσα,
Μὰ σάν ἴδω τὸ σύμβολον τὸ γαλανὸν νὰ σκίση
τοὺς μαχητὰς τοῦ μαρτύρας τῆς γῆς τῆς ἡρωίδος,
τότε θὰ ψάλω μοναχὰ μὴ τόνομα ποῦ πρέμει
τὴν ὄξαν τῆς μεγάλης μας Ἑλληνικῆς πατριδος.

Μήνυμα Φαουλῆ, δημιαυκὸν πολὺ.

Ὁ Φαουλῆς ὁ Φουκαρᾶς ὅστου διωγμοῦ τὴν ἄλλη
σωστὸ τὸ φύλλο τοῦ «Ρωμιοῦ» δὲν μπόρεσε νὰ βγάλῃ,
εἰς τοῦτοις σᾶς γνωστοποιεῖ πῶς τᾶλλο τὸ Σαββάτο
θὰ ἔγῃ τὸ φύλλ' ὀλόκαυρο μὴ πόλεμο γεμάτο.

